

ВОЛОНТЕРКА МАРИНА ГОЛОВКО: «ПОЛТАВЦІ — ТИЛ І ПІДТРИМКА ДЛЯ ВПО І ЗАХИСНИКІВ УКРАЇНИ»

https://www.youtube.com/watch?v=3CzkeLN_ci8&t=1s

Відео: Іван Підгайний

26-річна Марина Головка з другого дня війни працює не за спеціальністю, а за покликом серця: курує гуманітарний штаб при Свято-Успенському кафедральному соборі Полтави і гарячу лінію для переселенців ГО «Полтавський батальйон небайдужих».

— Ми всі тут опинилися випадково, всі волонтери. Я побачила допис у якійсь фейсбучній групі, що потрібно до храму звозити все необхідне для забезпечення ЗСУ. Приїхала сюди з друзями, зустріла керівника штабу волонтерів Юлію Городчаніну. Ми з нею навчалися в коледжі, вона була головою студради, — розповідає Марина Головка.

У мирному житті волонтерка вивчилася в Київському національному університеті ім. Вадима Гетьмана на фінансиста. Працювала у сфері маркетингу в столиці, але з початком пандемії коронавірусу повернулася до Полтави.

Приблизно з восьмої ранку до шостої вечора волонтери «Полтавського батальйону небайдужих» пакують, перебирають ліки, одяг, засоби гігієни, речі для військових. У них немає вихідних. Марина Головка жартує, що працює тут кризовим менеджером. Опікується відвідувачами і відповідає на запитання телефоном. Допмагає переселенцям, військовим тероборони Полтавщини.

Марина Головка

— Військові насправді не так багато просять, як здавалося б. Наприклад, було у нас п'ять карематів, а їм потрібно 20. Одна група взяла лише два, тому що до нас приїздять і з інших частин. А коли ми кладемо до пакунку потрібних речей пачку цигарок або коробку цукерок, то військові радіють, наче діти, — говорить Марина Головка.

Марина Головка зуміла не лише організувати один із процесів роботи волонтерського штабу, а й поєднати між собою людей, як міцна ланка великого розгалуженого ланцюга: шукає потрібні контакти, психологічно підтримує, дає корисні поради, приймає дитячі листи та малюнки на підтримку військових.

— Я, насправді, не знаю, який сьогодні день тижня. Здається, триває один довгий-довгий день. Але ми у Полтаві й, вважаю, у безпеці. За три тижні війни наше місто жодного разу не визнавало стрілянини, нальотів. Нам дуже пощастило. Тому що коли ми приймаємо внутрішньо переміщених осіб із Сумщини та Харківщини... Люди без речей, часом без жодних документів, із жахливими спогадами, зруйнованим життям. Зараз ми, полтавці, їхній тил та підтримка. Ми не дамо нікому їх скривдити ще раз. Усі ми, люди з регіонів, де відносно спокійно, просто зобов'язані бути позитивно налаштованими. А також ті, хто зараз за кордоном. Слухайте, я просто забороняю вам плакати і панікувати, підтримуймо одне одного і переселенців! — закликає волонтерка.

Волонтери біля Собору

Із «Полтавським батальйоном небайдужих» співпрацюють харків'яни. Вони майже щодня везуть своїми авто з Полтави до Харкова гуманітарку та їжу. Часто самі живуть при цьому в рідних домівках, які через бомбардування залишилися без світла та газу.

— Завдяки війні ми почали цінувати речі, які вважали звичайними і на які не зважали. У мене подруга вирвалася з пекла біля Ірпеня й переїхала до Вінниці. У перший день вона дозволила собі 15 хвилин душу, тому що не вила сирена. І це такою великою радістю для неї стало. А я сьогодні стояла в черзі по каву, на руці у мене жовта стрічка волонтера. І якась жіночка не дозволила мені заплатити за напій. Мене це дуже зворушило. Я так люблю людей. Коли закінчиться війна, поїду до всіх рідних, до всіх друзів в інші області. Неймовірно хочеться посиденьок за великим столом і мирних розмов до глибокої тихої-тихої ночі, — мріє Марина Головка.

Анна ДОВГОШЕЙ